

Rosamunde Pilcher

Žiemos
saulėgrįža

JAUSMŲ KLASIKA

Žiemos saulėgrįža

JAUSMŲ KLASIKA

Rosamunde
Pilcher

Žiemos
saulėgrįža

Romanas

Vilnius
2022

Padėka

Rašydama knygą kartais pristigdavau žinių vienu ar kitu klausimu ir tiesiog liaudavausi rašiusi. Todėl esu dėkinga tiems, kurie dosniai dalijosi su manimi savo patirtimi ir pastūmėdavo vėl imtis darbo.

Dėkoju Willie'ui Thomsonui, kuris supažindino mane su Jamesu Sugdenu iš „Johnston Egin“, o Jamesas Sugdenas papasakojo viską, ką žinojo apie prekybą vilnoniais audiniais.

Mano kaimyne Davidai Tweedie, dėkoju už teisinę konsultaciją. Taip pat dėkoju Davidui Anstice iš Pertšyro už neblėstantį dėmesį ir išmintingą vadovavimą.

Galiausiai tariau ačiū Robinui, kuris grąžino sūnaus skolą ištraukęs savo motiną iš literatūrinės duobės.

Elfrida

Prieš išvykdamą iš Londono visiems laikams ir persikeldama į mažą miestelį Elfrida Fips apsilankė šunų prieglaudoje Batersyje ir sugrįžo iš ten su keturkoju bičiuliu. Išsirinko nelengvai – užtruko širdį draskantį pusvalandį, tačiau vos pamatė jį, tupintį narve prie pat grotų ir žvelgiantį į ją tamsiomis meiliomis akimis, iškart suprato: tas, kurio jai reikia. Elfrida nenorėjo nei didelio žvėries, nei kokios isteriškos bolonės. Šuo buvo kaip tik tinkamo dydžio. Normalus šuo.

Jis buvo gauruotas, tankūs minkšti plaukai krito ant akių, ausys tai budriai pakildavo, tai nulėpdavo, o uodegos gale švytavo prašmatni vėduoklė.

Kailis – rudų ir baltų nesimetriškų dėmių margumynas. Rudosios – kakavos su pienu atspalvio. Į klausimą apie jo veislę prieglaudos darbuotoja atsakė, kad, jos galva, šuo yra sarginio ir barzdotojo kolio mišrūnas. O gal įsimaišė dar ir kitų veislių. Elfridai tai nerūpėjo. Jai patiko šuns snukio išraiška – jis buvo geras.

Elfrida paaukojo prieglaudai nuosaikią sumą, ir naujasis bičiulis, įsitaisęs ant užpakalinės senutėlio automobilio

sėdynės ir su pasitenkinimu dairydamasis pro langą, išvažiavo drauge su ja. Atrodė, naujo gyvenimo pradžia jam patinka.

Rytojaus dieną Elfrida nuvedė augintinį pas šunų kirpėją, šis jį nukirpo, išmaudė ir išdžiovino. Sugrąžino jai papurusį, gaivų ir dvelkiantį citrinomis. Atsakydamas į tokį subtilų dėmesį, šuo kaip įmanydamas rodė dėkingumą, atsidavimą ir meilę. Buvo kuklus, net mažumėlę drovus, bet drąsos jam nestigo. Vos sučirškus durų skambučiui, praplyšdavo kurtinamai loti, o tada slėpdavosi savo pintinėje arba užšokdavo Elfridai ant kelių.

Vardą skyrė ne iškart, bet galų gale išsirinko: Horacijus.

Tvirtai laikydama rankoje krepšį ir Horacijaus pasaitėlio galą, Elfrida uždarė kotedžo lauko duris, išėjo siauru takeliu pro vartus ir patraukė grindiniu pašto skyriaus ir parduotuvės link.

Diena buvo niūri, niūki, niekuo neįsidėmėtina. Nuo medžių krito paskutiniai lapai, pūtė šaltas smelkiantis vėjas – spalį tokių vėjų dar nebūna – ir net patys uoliausi sodininkai pasiliko namie; gatvė buvo tuščia, vaikai dar negrižę iš mokyklos. Per dangų nesibaigiančia virtine lėkė žemi debesys. Elfrida ėjo greitai žingsniu, įkandin be didelio noro turseno Horacijus, regis, suprasdamas, kad kito pasivaikščiojimo šiandien nebebus, vadinasi, teks pasitenkinti šituo.

Čia, į Dibtono miestelį Hampšyre, Elfrida atvažiavo prieš pusantro metų, visiems laikams palikusi Londoną. Čia ji pradėjo naują gyvenimą. Iš pradžių jautėsi šiek tiek vieniša, bet dabar jau nebepajėgė įsivaizduoti, kad galėtų gyventi kur nors kitur. Kartkartėmis kuri nors iš senų teatro laikų draugių narsiai leisdavosi į kelią jos aplankyti.

Miegoti viešniai tekdavo ant senos kauburiuotos kušetės galiniame kambarėlyje, kurią Elfrida vadino savo dirbtuve. Čia stovėjo siuvamoji mašina, kuria ji siūdavo dailias sofos pagalvėles interjero salonui Slouno gatvėje ir taip užsidirbdavo smulkioms išlaidoms.

Išvažiuodamos draugės atkakliai klausinėdavo: „Elfrida, ar tu patenkinta? Nesigaili? Nenori grįžti į Londoną?“ Ji kuo nuoširdžiausiai jas nuramindavo: „Visiškai patenkinta. Čia bus mano senatvės prieglobstis. Čia aš praleisiu gyvenimo sutemas.“

Dabar ji viską čia gerai pažinojo. Žinojo, kas gyvena štai šitame name ar aname kotedže. Žmonės vadino ją vardu: „Labas rytas, Elfrida“ arba „Puiki pasitaikė dienele, ponita Fips“. Kai kurių jos kaimynų gyvenimas buvo glaudžiai susijęs su Londonu: kas rytą šeimos galva skubėdavo į greitąjį traukinį, o grįžęs vėlai vakare pasiimdavo automobilį iš stoties aikštelės ir juo įveikdavo trumputį atstumą iki namų. Kiti nugyveno čia visą gyvenimą – mažuose mūriniuose namukuose, kadaise priklausiusiuose jų tėvams, o dar anksčiau – seneliams. Buvo ir naujokų – darbininkų iš kaimyniniame miestelyje veikiančios elektronikos gamyklos, neseniai įsikrausčiusių į naujus municipalinius namus miestelio pakraštyje. Žodžiu, nieko įsidėmėtino, paprasčiausias miestelis. Kaip tik toks, kokiame ir norėjo apsigyventi Elfrida.

Ji praėjo pro aludę, atnaujintą ir šiek tiek sumodernintą pagal laiko dvasią – su kaliosios geležies iškaba ir erdvia automobilių aikštele. Dabar aludė vadinosi „Dibtono kariatinė“. Tada Elfrida praėjo bažnyčią, stūksančią bukų apsuptyje, kapinių vartus ir skelbimų lentą, ant kurios vėlyje plaikstėsi lapeliai, pranešantys parapijos naujienas:

apie gitaristo koncertą ir iškylą mažyliams su mamomis. Bažnyčios kieme patarnautojas įdegė laužą, ore pakvipo smilkstančių lapų dūmelis. Virš galvos rėkė kovai. Ant vartelių stulpo tupėjo katinas, laimė, Horacijus jo nepastebėjo.

Gatvė darė posūkį ir jos gale, už naujo beveidžio vienuokščio pastoriaus namo, pasimatė miestelio krautuvėlė su plazdenančiomis virš jos ledų reklaminėmis vėliavėlėmis ir į sieną atremtais laikraščių plakatais. Prie įėjimo sukinėjosi keli dykinėjantys vaikinukai su dviračiais, laiškanešys, atvažiuęs raudonu pikapiuku, tuštino pašto dėžutę.

Vitriną dengė grotos – kad jaunieji vandalai neišdaužtų stiklo ir nenukniauktų sausainių dėžučių ir tvarkingai surikiuotų skardinių su konservuotomis pupelėmis. Ponia Dženings didžiavosi savo vitrina. Elfrida pastatė pintinę ir pririšo prie grotų Horacijų, aiškiai jį nuliūdindama. Šuniui labai nepatikdavo būti paliktam lauke padykusių jauniklių malonei, bet ponia Dženings šunų į savo valdas neįsileisdavo. Sakydavo, esą tie nešvarūs padarai tik ir tykoja pakelti koją.

Parduotuvės neaukštomis lubomis viduje buvo šilta ir šviesu. Tyliai dūzgė šaldytuvai ir šaldikliai, ryškiai plieskė dienos šviesos lempos, prekės buvo šiuolaikiškai išdėliotos stelažuose. Visa tai buvo pertvarkyta prieš kelis mėnesius, ir ponia Dženings tvirtino, kad dabar tai – mini prekybos centras. Per tuos stelažus buvo sunku iškart pamatyti, kas dar atėjo apsipirkti, ir, tik pasukusi pro lentyną su tirpia kava ir arbata, Elfrida prie kasos pastebėjo pažįstamą nugarą. Oskaras Blandelas! Elfrida jau buvo išaugusi iš amžiaus, kai staiga džiugiai suspurda širdis, bet matyti Oskarą jai visada būdavo malonu.

Oskaras Blandelas buvo kone pirmasis, su kuriuo ji susipažino Dibtone. Sekmadienio rytą nuėjo į bažnyčią ir, kai baigėsi pamaldos, vikaras sustabdė ją priebažnytyje, gairvus pavasario vėjelis piestu šiaušė jam plaukus, balta sutana plevėsavo kaip paklodė kieme ant virvės. Jis keliais žodžiais pasveikino Elfridą ir užsiminė, kad ji galėtų įstoti į Moterų institutą ir prisidėti prie dirbtinių gėlių gaminimo, bet tada, ačiū Dievui, kalbą pakreipė kitur:

– O štai ir mūsų vargonininkas Oskaras Blandelas, – pasakė jis. – Ne nuolatinis vargonininkas, tik gelbėja sunkią valandą. Puikus pagalbininkas.

Elfrida grįžtelėjo ir pamatė iš tamsių bažnyčios gelmių į saulės nušviestą priebažnytį išeinantį vyriškį. Švelnaus besišypsancio veido, primerktomis akimis ir žilais plaukais, kurie kadaise, regis, buvo tiesiog šviesūs. Jis buvo tokio pat ūgio kaip ir Elfrida, ir tai nebuvo įprasta. Dažniausiai ji išsišaudavo tarp vyrų – bemaž šešių pėdų ir liesa kaip skiedra, – bet su Oskaru buvo akis į akį ir jai patiko jo žvilgsnis. Sekmadienio proga jis vilkėjo tvido kostiumą ir ryšėjo kaklaraištį. Patiko ir rankos paspaudimas.

– Kaip šaunu – groti vargonais. Ar toks jūsų pomėgis?

– Ne, mano darbas. Mano gyvenimas, – visai rimtai atsakė jis, bet iškart nusišypsojo ir taip sušvelnino šiek tiek iškilmingus žodžius. – Tai mano profesija, – paaiškino.

Praėjus porai dienų, Elfridos namuose sučirškė telefonas.

– Laba diena, čia Glorija Blandel. Sekmadienį po pamaldų jūs susipažinote su mano vyru. Jis vargonininkas. Ateikite ketvirtadienį pas mus vakarienės. Mes gyvename „Sodyboje“. Raudonas namas su bokšteliu miestelio gale.

– Labai malonu, kad kviečiate. Mielai ateisiu.

– Kaip jums einasi naujoje vietoje?
– Palengva įsigyvenu.
– Puiku. Vadinasi, ketvirtadienį pasimatysime. Pusę aštuonių – minutė šen, minutė ten.

– Labai ačiū, – padėkojo Elfrida, bet pašnekovė jau buvo padėjusi ragelį. Atrodo, ponias Blandel nemėgsta tuščiai gaištuoti.

„Sodyba“ buvo didžiausias Dibtono namas. Jis stovėjo atokiau nuo kelio, gana pretenzingais vartais prasi-dedančios įvažiuojamosios alėjos gale. Tiek pats namas, tiek vartai nelabai derėjo prie Oskaro Blandelo, tačiau bus įdomu pas juos nueiti, susipažinti su jo žmona, pažiūrėti, kaip jie gyvena. Žmonių kaip reikiant nepažinsi, kol neišvysi jų namuose. Tik pamatęs jų aplinką, knygas, perprasi gyvenimo stilių.

Ketvirtadienio rytą Elfrida išsitrinko galvą ir atgaivino plaukų spalvą. Šiaip jau šis atspalvis vadinamas šviesiai rusvu, bet kartais tapdavo panašus į oranžinį. Šįkart kaip tik taip ir nutiko, bet Elfridai rūpėjo kur kas svarbesnis dalykas: kuo apsirengti? Galų gale ji išsitrinko gėlėtą sijoną iki kulkšnių ir ilgą trikotažinį žalios spalvos kardiganą. Rudų plaukų, ryškiaspalvio sijono ir kardigano derinys atrodė gana ekstravagantiškai, bet tai sustiprino jos pasitikėjimą savimi.

Elfrida leidosi į kelią. Dešimt minučių pagrindine gatve, ir štai ji jau įžengė pro pretenzinguosius vartus ir nužingsniavo alėja. Retas atvejis, bet ji atėjo laiku. Kadangi šiuose namuose lankėsi pirmą kartą, skirtingai nei visada, pati neatsidarė paradinių durų, neįėjo vidun ir nešūktelėjo „Ei!“ Paspaudė skambučio mygtuką ir išgirdo, kaip jis

suskambėjo namo gilumoje. Elfrida stovėjo dairydamosi aplinkui. Pievelė atrodė puikiai, tarsi būtų šiais metais pirmą kartą nušienauta. Kvepėjo šviežiai nupjauta žole ir pavasarine vakaro vėsa.

Žingsniai... Duryš atsidarė. Moteris mėlyna suknele ir gėlėta prikyšte, aiškiai ne namų šeimininkė.

– Labas vakaras. Jeigu neklystu, jūs ponia Fips. Prašom vidun, ponia Blandel tuoj ateis. Ji pakilo susišukuoti.

– Aš pirmoji?

– Taip, bet kaip tik laiku. Tuoj pasirodys ir kiti. Leiskite paimti jūsų megztuką.

– Ne, ne, dėkoju, aš liksiu su juo.

Juk nepasakosi, kad šilkinės palaidinės, kuri po megztuku, pažastyje žioji skylė.

– Svetainė...

Tada jas pertraukė.

– Jūs Elfrida Fips! Atleiskite, kad jūsų nepasitikau...

Elfrida pakėlė galvą. Nuo baliustrada aptvertos laiptų aukštelės leidosi namų šeimininkė – stambi, aukšta ir stotinga dama juodomis šilkinėmis kelnėmis ir laisva išsiuvinėta kiniška palaidine. Rankoje laikė puspilnę stiklinę. Regis, viskio su sodos vandeniu.

– Šiek tiek užgaišau, o dar paskambino telefonu. Laba diena, – ji ištiesė ranką, – aš Glorija Blandel. Labai malonu, kad atėjote.

Glorija buvo atviro rausvo veido, žydrų akių. Plaukai, regis, padažyti, bet ne taip ryškiai kaip Elfridos.

– Ačiū, kad pakvietėte.

– Eime prie židinio. Dėkui, ponias Masvel. Tikiuosi, kiti svečiai įeis neskambinę. Štai čia, ponias Fips...

Elfrida nusekė įkandin šeimininkės į erdvų medžiu iškalną ketvirto dešimtmečio stiliaus kambarį su dideliu raudonų plytų židiniu, kuriame ryškiai liepsnojo pliauskos. Priešais židinį – ant odinio kilimėlio įtaisytos grotelės, šiuolaikiški baldai: minkštos sofos ir krėslai ornamentuotais apmušalais. Aukščiška virvele apsiūtos tamsiai violetinio aksomo užuolaidos, grindys perdėm uždengtos ryškiais persiškais kilimais. Jokio seno, aptrinto, nublukusio daikto, viskas čia alsavo šiltu linksnumu, žvaliu komfortu.

– Ar jau seniai čia gyvenate? – paklausė Elfrida, stengdamasi neparodyti per didelio smalsumo.

– Penkeri metai. Namą paveldėjau iš dėdės. Aš visada dievinau šią vietą, vaikystėje dažnai čia atvažiuodavau. – Ponia Blandel smagiai trinkelėjo stiklinę ant artimiausio staliuko ir priėjo prie židinio įmesti dar vienos didelės pliauskos. – Neįsivaizduojate, kaip namas atrodo! Kilimai nušiurę, sukapoti kandžių. Teko viską atnaujinti. Be to, naujai apstatyti virtuvę ir įrengti du naujus vonios kambarius.

– O kur jūs gyvenote anksčiau?

– Londone. Turėjau namą Guobų Parko Soduose. – Ponia Blandel pasisiekė stiklinę, nugėrė gurkšnį ir vėl pastatė ant staliuko. – Pakelti nuotaikai, – nusišypsojo ji. – Kai turime svečių, rengdamasi visada kartą kitą gurkšteliu. Ko jums įpilti? Chereso? O gal džino su toniku? Taip, Guobų Parko Sodai – puiki, nuostabiai graži vieta. Už dešimties minučių kelio – Šv. Bidulfo bažnyčia, kurioje vargonavo Oskaras. Manau, ten ir būtume likę iki dienos galo, bet mano dėdė, senas viengungis, iškeliavo pas protėvius, o man atiteko „Sodyba“. Mes jau turėjome Frančeską, mūsų dukrą. Dabar jai dvylika. Visada maniau, kad

vaikui geriau augti kaimiškoje vietovėje... Ką ten veikia Oskaras? Juk jis turėtų mums įpilti. Matyt, užsiskaitė ir viską pamiršo. Ateis svečių – susipažinti su jumis. Sutuočtiniai Makgirai. Jis dirba Sityje. O dar – Džoana ir Tomas Milsai. Tomas – mūsų ligoninės Pedberyje konsultantas. Atleiskite, sakėte chereso ar džino su toniku?

– Džino su toniku, – linktelėjo Elfrida ir palydėjo žvilgsniu Gloriją Blandel, einančią prie grafinais nustatyto staliuko kambario gale. Sau Glorija dosniai šliūkštelėjo viskio.

– Štai, prašom, – ji padavė Elfridai taurę. – Tikiuosi, bus ganėtinai stipru. Gal mėgstate su ledu? O dabar atsisėskime. Įsitaisykite patogiau ir papasakokite apie savo mažąjį kotedžą.

– Na... jis nedidukas.

Glorija nusijuokė.

– Pultono gatvėje, tiesa? Juos statė geležinkelininkams. Labai ankšta?

– Ne, tiesą sakant, ne. Baldų aš beveik neturiu, o mums dviem su Horacijumi daug vietos nereikia. Horacijus – mano šuo. Mišrūnas. Ne gražuolis.

– O aš turiu du pekinukus, šitie tai jau tikri gražuoliai, tik linkę kandžioti svečius, todėl dabar yra uždaryti virtuvėje ir tūno ten prižiūrimi ponios Masvel. Bet kaip jūs atsidūrėte Dibtone?

– Pamačiau skelbimą „Sunday Times“ ir nuotrauką. Kotedžas man pasirodė labai mielas. Nebrangus.

– Privalau apžiūrėti. Seniai nesu buvusi tokiaime namuke – nuo tada, kai lankydavau stoties tarnautojo našlę. O ką veikiate?

– Atleiskite, nesupratau...

– Darbuojatės sode? Žaidžiate golfą? Užsiimate labdara?

Elfrida padelsė atsakyti. Prieš ją – stipri moteris, tokias ji atpažįsta iškart.

– Mėginu aptvarkyti sodą, bet kol kas tik kuopiuosi.

– Jodinėjate?

– Kaip gyva nesu sėdėjusi ant arklio.

– Atviras atsakymas! Aš jodinėjau, kol sūnūs buvo maži, bet tai buvo seniai. Frančeska turi mažą ponį, tik, atrodo, nelabai juo domisi.

– Vadinasi, jūs turite ir sūnų?

– O taip. Abu jau suaugę ir vedę.

– Štai kaip...

– Aš jau buvau ištekėjusi anksčiau. Oskaras – mano antras vyras.

– Atleiskite. Nesupratau.

– Neatsiprašinėkite, viskas gerai. Sūnus Džailsas dirba Bristolyje, o Kroufordas – Sityje. Kompiuteriai ar kažkas panašaus – aš apie tai menkai teišmanau. Aišku, Oskarą mes pažinojome daug metų. Mūsiškė Šv. Bidulfo bažnyčia – Rolio aikštėje. Per mano vyro laidotuves Oskaras dieviškai vargonavo. Neįsivaizduojate, kaip visi nustebo, kai mudu su juo susituokėme! „Juk jis užkietėjęs viengungis, – sakė man, – ar supranti, kokią naštą užsikrauni?“

Elfrida susidomėjo.

– Oskaras visada buvo muzikantas? – paklausė ji.

– Visą gyvenimą. Dainavimo mokėsi Vestminsterio abatijoje, paskui dėstė muziką Glastonberio koledže. Tada persikėlė į Londoną ir tapo Šv. Bidulfo bažnyčios vargonininku. Veikiausiai iš ten ir būtų išneštas kojomis į priekį, bet pasimirė mano dėdė ir likimas patvarkė kitaip.

Elfrida pajuto Oskarui šiokią tokią užuojautą.

– O jam nebuvo gaila išvykti iš Londono?

– Net labai gaila. Buvo lyg raunamas su šaknimis senas medis. Tačiau dėl Frančeskos apsimetė, kad viskas gerai. O čia jis turi savo kambarį, ten visos jo knygos ir partitūros, dar jis šiek tiek mokytojauja – tiesiog kad neprarastų formos. Muzika – jo gyvenimas. Visada džiaugiasi, kai jo paprašo pagroti Dibtono bažnyčioje per rytmetines pamaldas. Be to, dažnai groja ten paslapčiomis – nori pasipraktikuoti.

Glorijai už nugaros tyliai atsivėrė durys. Ji pastebėjo, kad Elfrida sužiuro į tą pusę, grįžtelėjo kėrsle ir metė per petį žvilgsnį.

– A, štai ir tu, drauguži. Mes kaip tik apie tave kalbame.

Tada sugriuvu kiti svečiai, visi kartu. Patys atsidarė paradines duris ir namas prisipildė jų balsų. Blandelai suskubo pasitikti atėjusiųjų ir Elfrida trumpam liko sve-tainėje viena. Kad taip išsprukus namo, pagalvojo ji, praleistų vakarą ramiai, apmąstytų tai, ką dabar sužinojo. Bet, žinoma, tai neįmanoma. Jai dar nespėjus nuvyti šalin maištingos minties, sugrįžo šeimininkai. Svečiai patraukė į valgomąjį ir prasidėjo vakarienė.

Vakarienė vyko pagal visas taisykles: tradiciškai gausi, su puikiais patiekalais ir rinktiniu vynu. Jie pradėjo nuo rūkytos lašišos, paskui buvo patiekta nuostabiai paruošta ėriuko nugarinė, tada – trys pudingai, tiršto kremo ir stiltono su žydromis gyslelėmis. Kai buvo patiektas portveinas, Elfrida nusistebėjo, kad damos ne apleido valgomąjį, o liko su vyrais. Ji išgėrė dvi stiklines vandens, o kitos damos mielai gurkšnojo portveiną.

Šeimininkė, regis, šiek tiek padaugino. Kad tik išsilai-
kytų ant kojų, kai ateis laikas pakilti, su nerimu pagalvojo
Elfrida, bet be reikalo. Kai ponias Masvel pravėrė duris ir
pranešė, kad jau paruošta kava, Glorija tvirtu žingsniu nu-
sivedė svečius per vestibulį į svetainę.

Svečiai susėdo pusračiu priešais židinį, ir Elfrida pa-
siėmė nuo padėklo puodelį kavos. Užulaidos nebuvo
užtrauktos, pro langą spindėjo saulės spalvos dangus.
Oras mainėsi visą dieną: tai prapliupdavo lyti, tai ryškiai
nušvisdavo saulė, bet kol visi sėdėjo prie stalo, debesis
išsisklaidė ir danguje virš toliausio buko įsižiebė pirmoji
žvaigždė. Elfrida su puodeliu rankoje prisėdo ant sofos
prie lango ir ėmė stebėti žvaigždes. Neilgai trukus prie jos
prisidėjo Oskaras.

– Kaip jaučiatės? – paklausė jis.

Elfrida atsigržė. Per vakarienę jis buvo labai užsiėmęs:
pilstė vyną, nurinko lėkštes, dalijo gardųjį pudingą, tad
juodu nepersimetė nė pora žodžių.

– Puikiai. Labai mielas vakaras. Jūsų narcizai jau greitai
prasiskleis.

– Jums patinka sodas?

– Patinka, nors nedaug apie tai išmanau. Tačiau jūsiškis
taip ir vilioja pasivaikščioti.

– Norite apžiūrėti jį iš arčiau? Dar nelabai tamsu.

Elfrida apsidairė. Svečiai patogiai įsitaisę prie ugnies ir
pokalbis nė akimirką nenutyla.

– Taip, noriu, bet ar nebūsiu palaikyta nemandagia?

– Tikrai ne.

Oskaras paėmė jai iš rankų puodelį ir nunešęs pastatė
ant padėklo.

– Mes su Elfrida norime pasivaikščioti po sodą, – pra-
nešė jis.

- Dabar? – nustebė Glorija. – Jau tamsu ir šalta.
- Ne itin. Užtruksime dešimt minučių, ne ilgiau.
- Gerai, tik apvilkt Elfridą paltu. Sode taip drėgna ir žvarbu. O jūs, mieloji, neleiskite jam užgaišti...
- Gerai.

Prie židinio vėl atsinaujino gyvas pokalbis. Susirinkusieji kalbėjosi apie tai, kaip klaikiai pabrango mokslas privačiuose koledžuose. Elfrida ir Oskaras išėjo į vestibulį. Oskaras negirdimai uždarė duris ir paėmė nuo kėslo kailiu pamuštą odinę palatą.

– Pasiskolinsime iš Glorijos, – tarė jis ir apgaubė paltu Elfridai pečius. Tada atidarė iki pusės įstiklintas paradines duris ir jie išėjo į pavasario vakaro vėsą ir vaisių tyrumą.

Blandžioje šviesoje neaiškiai ryškėjo krūmai ir tvorelės. Vėjos gale kilo mūrinė siena, per vidurį ją kirto arka su dailiais kaliosios geležies varteliais. Oskaras juos atidarė, ir jiems prieš akis atsivėrė aukšta tvora aptvertas sodas, gyvatvorės padalytas į keturis sklypus. Viename augo tvarkingai pakirptos ir patręstos rožės. Kai ateis vasara, čia bus kuo pasigrožėti.

Į šį su meile ir išmanymu puoselėjamą rožyną Elfrida žvelgė su šiokiu tokiu pavydu.

- Čia viską padarėte jūs?
- Oi, ne. Aš tik planuoju, bet turiu pagalbininką.
- Nedaug nutuokiu apie gėlių pavadinimus. Tikro sodo aš niekada neturėjau.

– Mano mama tokiais atvejais nesutrikdavo. Jeigu jos paklausdavo, kaip vadinama kuri nors gėlė, ji autoritetingai atsakydavo: *Inapoticum Forgetanamia**. To bemaž visada pakakdavo

* „Kaip vadinama – nepamenu“ (lot.). (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

– Reikia įsiminti.

Juodu ėjo petys petin žvyru nubarstytu plačiu taku.

– Tikiuosi, per vakarienę mes ne itin nuvarginome jus savo kalbomis?

– Ne, anaiptol. Buvo labai įdomu. Man patinka klausytis.

– Kaimo gyvenimas. Pernelyg daug intrigu.

– Ilgitės Londono?

– Kartais labai ilgiuosi. Koncertų ir operos. Savo Šv. Bidulfo bažnyčios.

– Esate tikintis žmogus? – ūmai paklausė Elfrida ir iškart pasigailėjo dėl tokio impulsyvumo. Per anksti užduoti tokius asmeniškų klausimus.

Tačiau Oskaras reagavo ramiai.

– Nežinau. Didžioji mano gyvenimo dalis susijusi su dvasine muzika, anglikonų bažnyčios liturgija ir magnifikatais*. Man nejauku gyventi pasaulyje, kuriame nėra kam dėkoti.

– Už malones?

– Būtent.

– Suprantu. Nors esu visai nereliginga. Šį sekmadienį nuėjau į bažnyčią tik todėl, kad man trūksta bendravimo su žmonėmis. Nesitikėjau išgirsti tokios nuostabios muzikos. Niekada nesu girdėjusi taip aranžuotos „Te Deum“.

– Čionykščiai vargonai nauji. Parapijiečiai surengė nemažai labdaros mugių, kol surinko pinigų jiems įsigyti.

Kurį laiką jie ėjo tylėdami. Tada Elfrida pasakė:

– Jūs priėmėte tai kaip Dievo dovaną? Turiu omenyje naujus vargonus.

* Magnifikatas – bažnytinis Evangelijos tekstų giedojimas.

Oskaras nusijuokė:

– Jūs tarsi mažas šuniukas, kuris vis graužia savo kau-
liuką. Žinoma, kaip tik taip.

– Ką dar?

Jis atsakė ne iškart. Elfrida galvojo apie Gloriją, apie
jų prabangius patogius namus, apie jo muzikos kambarį,
draugus, materialinę gerovę. Būtų įdomu sužinoti, kaip
nutiko, kad Oskaras vedė Gloriją. Ilgi viengungiško gyve-
nimo metai, mokiniai, varganas uždarbis, dulkėtos akade-
mijos klasės... Gal jis pabūgo vienišos senatvės ir pasirinko
paprasčiausią išeitį? Turtinga, valinga našlė, išmani šeimi-
ninkė, gera draugė, rūpestinga ir protinga motina. O gal
Glorija pasirinko jį ir pati viską nusprendė? O gal juodu
aistringai vienas kitą pamilo? Šiaip ar taip, jie susituokė.
Tyla užsitęsė. Tada Elfrida tarė:

– Nenorite atsakyti, neatsakykite.

– Aš tik galvoju, kaip geriau viską paaiškinti. Vedžiau
aš vėlai, Glorija jau turėjo du sūnus iš pirmosios santuokos.
Nežinau kodėl, bet man niekada netoptelėjo mintis, jog
galėčiau turėti savo vaiką. Kai gimė Frančeska, pasijutau
priblokštas: ne vien todėl, kad šiame pasaulyje atsirado
mažutė žmogiška būtybė, bet ir todėl, kad ji buvo tokia
nuostabi. Ji buvo mano. Pati artimiausia. Tarsi būčiau pa-
žinojęs ją visada. Tai stebuklas! Dabar jai vienuolika, ir
man po senovei sunku patikėti savo laime.

– Ji čia? Namie?

– Ne, internatinėje mokykloje. Rytoj vakare parsivešiu
ją savaitgaliui.

– Labai norėčiau su ja susipažinti.

– Susipažinsite. Viliuosi, ji jus pakerės. Kai Glorija pa-
veldėjo šituos namus, aš priešinausi kaip įmanydamas –

nenorėjau išvažiuoti iš Londono. Bet nusileidau dėl Frančeskos. Čia daug erdvės ir laisvės. Kaimiška aplinka, žolės kvapas. Yra kur augti. Yra vietos triušiams, jūrų kiaulytėms ir poniui.

– O man nuostabiausia – paukščių čiulbėjimas rytais ir beribis dangus, – pasakė Elfrida.

– Jūs, kaip suprantu, irgi pabėgote iš Londono?

– Taip. Atėjo laikas.

– Atsisveikinti buvo sunku?

– Tam tikra prasme. Londone aš nugyvenau visą gyvenimą. Tapau aktore. Tėvų siaubui. Jie taip ir nesusitaikė. Bet man buvo nesvarbu.

– Aktorė... Galėjau susiprotėti.

– Taip pat ir dainininkė. Šokėja. Dainavau ir šokau reviu ir amerikietiškuose miuzikluose. Apskritai aš visada stovėjau paskutinėje choro eilėje – dėl ūgio. Vėliau dirbau televizijoje, vaidinau televizijos spektakliuose. Tačiau nesu garsenybė.

– Vis dar dirbate?

– Dieve gink. Mečiau prieš kelerius metus. Ištekėjau už aktoriaus, ir tai buvo baisiausia mano gyvenimo klaida. Paskui jis išvyko į Ameriką. Aš daug dirbau. Tada vėl ištekėjau. Ir vėl nelabai sėkmingai. Kažkodėl vis pasirinkdavau netinkamą žmogų.

– Antrasis jūsų vyras taip pat buvo aktorius?

Oskarą jos pasakojimas aiškiai sudomino, o Elfrida kaip tik šito ir norėjo. Pasakoti apie savo sutuoktinius ji nemėgo, tokiais atvejais gelbėdavo humoras.

– Ne, jis buvo verslininkas. Prekiavo siaubingai brangiomis vinilo grindimis. Atrodė, manęs laukia ramus ir saugus gyvenimas, tačiau mano vyras laikėsi Viktorijos

laikų moralės. Buvo tvirtai įsitikinęs, kad vienintelė jo priedermė – suteikti žmonai stogą virš galvos ir retkarčiais numesti pinigų namų ūkio išlaidoms.

– Nėra ko stebėtis, – tarė Oskaras. – Tai per amžius nusistovėjusi tradicija. Tik kadaise ji buvo vadinama vergove.

– Kaip malonu, kad mane suprantate. Žinote, kuri diena tapo geriausia mano gyvenime? Kai man suėjo šešiasdešimt. Gavau pensininkės knygele ir žinojau, kad dabar galiu nueiti į artimiausią paštą ir man išmokės pinigų, grynaisiais, tiesiai į rankas, už nieką. Per visą gyvenimą nebuvau gavusi pinigų už nieką. Man atsivėrė naujas pasaulis.

– Jūs turite vaikų?

– Ne.

– Taip ir nepaaiškinote, kodėl atsikraustėte būtent čia.

– Turėjau kur nors išvažiuoti.

– Ryžtingas žingsnis.

Jau visai sutemo. Elfrida atsigręžė į namo pusę – pro kaliosios geležies vartelių ornamentus švelniai švietė svetainės langai. Kažkas užtraukė užuolaidą.

– Niekada nesu apie tai pasakojusi, – tarė ji. – Niekam.

– Galite nepasakoti ir man.

– Jau tiek visko pripasakojau! Matyt, per vakarienę padauginau vyno.

– Visai ne.

– Buvo vienas vyriškis. Nepaprastas. Gražus, švelnus, linksmas ir šmaikštus. Nuostabus! Trejus metus mudu gyvenome mažame jo namelyje Barnse, o tada jis susirgo Parkinsono liga ir po dvejų metų mirė. Namas priklausė jam. Man reikėjo pasiieškoti kito būsto. Praėjus savaitei po laidotuvių, „Sunday Times“ pamačiau skelbimą, kad

parduodamas kotedžas Pultono gatvėje. Ir jį nusipirkau. Pinigų turėjau visai nedaug, bet jis kainavo nebrangiai. Palaikyti draugijai atsivežiau Horacijų. Aš gaunu pensiją ir šiek tiek užsidirbu papildomai: siuvu dekoratyvines pagalvėles labai madingam Londono interjero dizaineriui. Darbas nesunkus, esu užsiėmusi ir suduriu galą su galu. Visada mėgau siūti, o dirbti su gražiais ir brangiais audiniais labai malonu, ir modeliai vis nauji... Štai ir visa istorija, gana banali. Nežinau, kodėl jums ją papasakojau. Juk visai neįdomu.

– Man labai įdomu.

– Tiesiog jūs geras žmogus. – Buvo jau taip tamsu, kad Elfrida neįstengė išvelgti jo nuleistų akių išraiškos. – Atrodo, mums metas grįžti.

– Taip, veikiausiai.

– Ačiū už pasivaikščiojimą. Man labai patinka jūsų sodas. Norėtusi pamatyti jį dienos šviesoje.

Tai buvo ketvirtadienį. Sekmadienį ryte prasidėjo lietus – ne smagi ir trumpa pavasariška liūtis, o monotoniškai barbenanti į langus įkyri žiemiška dargana, Elfridos namelyje taip sutemo, kad teko įjungti visas lempas. Ji išvedė pasivaikščioti Horacijų, užsiplikė puodelį arbatos ir, pasiėmusi jį, atsigulė į lovą, ketindama praleisti šventadienio rytą šiltai ir patogiai įsitaisiusi, skaitinėdama vakarykščius laikraščius ir sprendama kryžiažodį.

Tačiau iškart po vienuoliktos sutilindžiavo durų varpelis. Kurtinamą jo skambėjimą galėjai sulyginti nebent su gaisrinės sirena. Iš netikėtumo Elfrida net pašoko. Horacijus, gulėjęs skersai lovos kojūgalyje, staigiai pakilo ir porą kartų kiauktelėjo – nebuvo praręs urgzti ant nekviestų svečių, juoba juos kandžioti.

Nustebusi, bet nėmaž neišsigandusi, Elfrida išsiropštė iš lovos, užsimetė chalatą, susijusė diržu ir ėmė leistis siauručiais stačiais laiptais. Laukujės durys vedė tiesiai į mažutį darželį. Ten stovėjo mergaitė su džinsais, teniso bateliais ir striuke, nuo kurios upeliais žliaugė vanduo. Striukė buvo be gobtuvo, ir mergaitės plaukai, rusvi, supinti į kasytes, peršlapo. Veidas strazdanotas, skruostai įraudę.

– Ponia Fips?

Mergaitės dantys buvo apipinti kažkokiomis vielomis pramaišiu su geležinėmis žvaigždutėmis.

– Taip.

– Aš – Frančeska Blandel. Mama pasakė: šiandien tokia baisi diena... Gal ateitumėte pas mus pietų? Bus didžiulis gabalas mėsos ir kalnai...

– Bet juk prieš kelias dienas pas jus vakarieniauau.

– Ji perspėjo: jūs taip ir atsakysite.

– Ačiū už kvietimą. Bet, matai, aš dar neapsirengusi. Apie pietus nė negalvoju.

– Mama norėjo jums paskambinti, bet aš pasisiūliau nuvažiuoti dviračiu.

– Tu su dviračiu?

– Palikau jį ant kelio. Viskas gerai.

Iš lietaus latako ant stogo kliūstelėjo vanduo ir vos neišmaudė mergaitės.

– Verčiau jau užėik vidun, kol visai neperšlapai, – pasiūlė Elfrida.

– Oi, ačiū! – iškart sutiko Frančeska.

Išgirdęs ramius balsus ir nusprendęs, kad dabar galima nesibaiminant pasirodyti, Horacijus oriai nusileido laiptais. Elfrida uždarė lauko duris.

– Tai mano šuo Horacijus, – pranešė ji.

– Koks mielas! Sveikas, Horacijau! Mamos pekinukai, kai būna svečių, ištisas valandas kiauksi. Ar galiu nusi-vilkti striukę?

– Žinoma. Labai protinga mintis.

Frančeska atitraukė užtrauktuką ir pakabino striukę ant turėklų stulpelio. Nuo striukės iškart ėmė lašėti ant grindų.

Mergaitė apsidairė.

– Aš vis pagalvodavau, kokie dailūs tie maži namukai, bet viduje niekada nesu buvusi. – Jos akys buvo didelės, pilkos, įrėmintos gražių tankių blakstienų. – Kai mama pasakė, kad jūs čia gyvenate, nekantriai laukiau, kada ga-lėsiu ateiti apsidairyti. Štai ir atidūmiau dviračiu. Neprieš-tarausite?

– Nė kiek. Tik pas mane baisi netvarka.

– O man atrodo, kad čia tobula.

Žinoma, buvo ne taip. Baldų mažoka, o ir tie ne geriau-sios išvaizdos. Elfrida atsivežė iš Londono savo numylėtą ir, deja, šiek tiek išduobtą sofą, Viktorijos stiliaus krėslą, varines židinio groteles, seną rašomąjį stalą, šviestuvus, nieko vertus paveikslėlius ir galybę knygų.

– Ketinau įkurti židinį, bet dar nespėjau. Gal nori kavos ar arbatos? O gal dar ko nors?

– Ačiū, ne. Ką tik išgėriau kokakolos. O kur veda štai šitos durys?

– Į virtuvę. Aš tau parodysiu.

Elfrida žengė pirmoji, atstūmė medinių durų skląstį ir jas atlapojo. Virtuvė buvo ne didesnė už laivo kambūzą. Čia kaito nedidelis, visą namą apšildantis katilas; medinė spinta buvo prikrauta indų, po langu dar tilpo fajansinė

kriauklė, likusią erdvę užpildė medinis stalas ir dvi kėdės. Dar vienos šoninės durys vedė į daržą. Jų viršutinė dalis buvo įstiklinta ir galėjai matyti plytelėmis grįstą kiemelį, apjuostą siaurute gėlių siennele. Tik šitą sienelę Elfrida ir spėjo užveisti, iki gėlynų dar buvo toli. Kai kur tarp plytelių mėgino prasimušti paparčiai, o kaimynų siena kopė sausmedis.

– Tokią dieną kaip ši į kiemelį, aišku, netraukia, bet vasarą bus smagu pasėdėti šezlonge.

– Man pas jus patinka. – Frančeska išmaniu žvilgsniu permetė virtuvėlę. – Šaldytuvo jūs neturite. Ir skalbimo mašinos. Taip pat ir šaldiklio.

– Taip, šaldiklio neturiu. Bet šaldytuvas yra, taip pat ir skalbimo mašina, jie stovi pašiūrėje kiemo gale. O lėkštes aš plaunu kriauklėje – indaplovei nėra vietos.

– Manau, mano mama greičiau mirtų, negu pati plautų indus.

– Kai gyveni viena, šitas darbas nėra toks jau sunkus.

– Man patinka jūsų puodeliai. Mėlyni su baltu.

– Man irgi patinka. Kaskart, kai pasitaiko gražus puodelis, nusiperku nesusilaikiusi. Jau tiek prisikaupė, kad vos telpa į spintą.

– O kas antrame aukšte?

– Du kambarėliai ir mažulytis vonios kambarys. Vonia tokia mažutė, kad man tenka nukarti per kraštą kojas. O kambariai – miegamasis ir dirbtuvė, kurioje aš siuvu. Jeigu kas nors atvažiuoja į svečius, tenka miegoti dirbtuvėje, šalia siuvamosios mašinos, atraižų ir užsakymų knygų.

– Taip. Tėtis man sakė, kad jūs siuvate pagalvėles. Ką gi, vienam žmogui vietos čia kaip tik pakanka. Na, ir dar šuniui. Kaip lėlių namelyje.

– O tu turi lėlių namelį?

– Turiu, bet su juo nebežaidžiu. Dabar rūpinuosi gyvūnais. Yra jūrų kiaulytė vardu Gražutė, tik dabar ji nelabai graži – jos visą kailiuką išmėtė kažkokiomis baisiomis dėmėmis. Reikės eiti pas veterinara. O dar triušiai. Ir ponis. – Frančeska suraukė nosį. – Jis vardu Princas, tik labai jau gauruotas. Na, man metas. Mama sakė, kad iki priešpiečių turiu jį išsukuoti, o ji nors visą amžių šukuok – vis tiek neišsukuosi. Ypač kai lyja. Ačiū, kad aprodėte man savo namą.

– Man buvo malonu. Ačiū, kad atvažiavai perduoti man tokio mielo kvietimo.

– Ateisite?

– Aišku, ateisiu.

– Pėsčia?

– Ne. Per tokį lietų reikia važiuoti automobiliu. Žinai, kur aš laikau savo automobilį? Gatvėje.

– Tas senas mėlynas „Ford Fiesta“?

– Tas pats. Bet senas – reliatyvi sąvoka. Svarbiausia, kad rieda ratai ir veikia variklis.

Frančeska meiliai nusišypsojo, parodydama geležėlėmis apraizgytus dantis.

– Tai pasimatysime, – tarė ji. Pasiėmė striukę, nuo kurios vis dar varvėjo, apsilvilko, išsitraukė kasytes. Elfrida atidarė duris. – Mama sakė: be ketvirčio pirmą.

– Nevėluosiu. Ačiū, kad mane aplanki.

– Aš dar pas jus atvažiuosiu, – pažadėjo Frančeska.

Elfrida žiūrėjo, kaip mergaitė šlepsi per balas prie varтелиų. Po akimirkos ji jau užsoko ant dviračio, pamojavo ir, pašėlusiai mindama pedalus, nudūmė taškydama vandenį. Dar akimirka – ir dingo iš akių.

Oskaras, Glorija ir Frančeska tapo pirmaisiais Elfridos draugais. Per juos susipažino ir su kitais. Ne tik su Magirais ir Milsais, bet ir su Fubisteriais, respektabilia šeima, kuri kiekvienais metais rengdavo šventę parke, supančiame jų seną karalių Jurgių epochos namą. Ir dar su vienu senbuviu – atsargos kapitonu Bartonu Džonsu, našliu, prisiekusiu sodininku, Viešųjų pėsčiųjų takų asociacijos pirmininku ir pagrindiniu bažnyčios choro giedotoju. Bartonas Džonsas, kurį draugai vadino tiesiog Bobiu, mėgdavo rengti vakarėlius su pagėrimu ir savo miegamąjį vadino kajute. Galiausiai jos draugais tapo Danai – labai turtingi žmonės, kurie nusipirko seną parapijos pastoriaus namą ir pavertė jį nuostabiu patogiu būstu su žaidimų kambariais ir dengtu šildomo vandens baseinu.

Kiti kuklesni Dibtono gyventojai į Elfridos gyvenimą įsiliejo palengva, vienas po kito, drauge su kasdieniais rūpesčiais ir reikalais: ponias Dženings, miestelio parduo-tuvės ir pašto savininkė; ponas Hodkinsas, kuris kartą per savaitę apvažiuodavo visus miestelio gyventojus savuoju mėsininko furgonėliu, laikėsi tvirtų politinių pažiūrų, taip pat buvo patikimas naujienų ir paskalų šaltinis; Albertas Medouzas, atsišaukęs į jos skelbimą (pašto atviruką, pa-statytą ponios Dženings vitrinoje), kad reikia sodininko pagalbos, ir, nors paaiškėjo, jog yra vienas rankis, ener-gingai ėmėsi darbo Elfridos darže.

Vikaras su žmona pakvietė Elfridą vakarienės, per kurią jai vėl buvo pasiūlyta įstoti į Moterų institutą. Vėl mandagiai atsisakiusi, nes nemėgo ekskursijų autobusu ir kaip gyva nebuvo išvirusi nė vieno stiklainio džemo, Elfrida vis dėlto sutiko dalyvauti mokyklos veikloje ir per Kalėdas pastatė su vaikais spektaklį.

Naujieji pažįstami buvo labai draugiški ir svetingi, bet užvis labiausiai Elfridai patiko Blandelai – su jais buvo įdomu ir malonu bendrauti. Glorijos svetingumas buvo beribis. Nepraeidavo nė savaitė, kad Elfrida nebūtų pakviesta į „Sodybą“ – gausių pietų ar vakarienės, į teniso turnyrą (pati Elfrida teniso nežaidė, bet labai mėgo stebėti, kaip žaidžia kiti) arba į iškylą. Pasitaikydavo ir kitų, reikšmingesnių įvykių: pavasarinis krosas kaimyniniame ūkyje, kelionė į Nacionalinį parką, vakaras Čičesterio teatre. Su Blandelais Elfrida atšventė Kalėdas ir Naujuosius metus, o kai surengė pirmą vakarėlį naujesiems draugams (Alfredas Medouzas jau buvo atgaivinęs jos sodelį, išlyginęs takelių akmenis, apkarpęs sausmedžius ir nuėmęs pašiūrę), Oskaras pasišovė būti barmenu, o Glorija savo erdvioje virtuvėje prigamino visokių skanumynų.

Tačiau viskas gerai, kol gerai. Tam, kad Blandelai visiškai neužvaldytų, Elfrida turėjo ko nors imtis. Ji iš pat pradžių suprato, jog Glorija labai valdinga moteris ir puikiai numatė gresiantį pavojų. Elfrida išvažiavo iš Londono norėdama gyventi savo gyvenimą ir žinojo, kad Glorijai, apimtai nevaldomo tarnavimo visuomenei šėlo, vieni niekai nušluoti nuo savo kelio (o gal net paskandinti audringos energijos jūroje) vienišą, nė iš tolo neturinčią kovotojos savybių moterį.

Taigi, kartkartėmis Elfrida rasdavo dingstį atsisakyti kvietimo. Sakydavo, kad yra apsivertusi darbu arba jau priėmusi kokių nors įsivaizduojamų, Glorijai nežinomų pažįstamų kvietimą. Kartais jie su Horacijumi išvažiuodavo į kokią nors tolimą miestelį, kuriame niekas jų nepažįsta, aplenkę avių bandas, pakildavo kalvos šlaitu arba leisdavosi tamsvandenio greito upelio pakrante. Keliuko

gale dažniausiai išdygdavo užteigėlė, pilna nepažįstamų žmonių, ten galėjai suvalgyti sumuštinį, išgerti kavos ir pasimėgauti vienatve.

Tik šitaip, ištrūkusi iš Dibtono, Elfrida galėdavo netrukdoma objektyviai ir nešališkai paanalizuoti savo santykius su Blandelais ir viską sudėlioti į vietas.

Visų pirma jai labai patiko Oskaras; gal net pernelyg patiko. Ji jau seniai išaugo iš romantiško įsimylėjimo amžiaus, bet draugiški santykiai – kitas reikalas. Nuo pirmojo susitikimo prie Dibtono bažnyčios pajuto jam simpatiją, o bendravimas su juo teikė vis didesnę malonumą. Pasirodo, pirmasis įspūdis nebuvo apgaulingas ir laikas tai patvirtino.

Tačiau ledas buvo plonas. Elfrida nepasižymėjo pernelyg griežtais moralės principais: visą laiką, kol gyveno su savo brangiu, dabar jau velioniu, mylimuoju, jis buvo kitos moters vyras. Tiesa, Elfrida niekada nebuvo sutikusi jo žmonos, o jų santuoka, kai jis ir Elfrida vienas kitą surado, jau seniai buvo sugriuvusi, todėl jos neslėgė kaltės jausmas. Vis dėlto gana dažnai rutuliodavosi kitoks, ne toks nekaltas scenarijus, o Elfrida ne kartą yra buvusi tokio vyksmo liudininkė, kai vienišą damą, našlę, išsiskyrusią ar kitaip netekusią sutuoktinio, po savo sparnu priglaudžia artima draugė, o ši pabėga su tos gailiaširdės bičiulės vyru. Smerktinas poelgis, Elfridai tai labai nepatiko.

Sudomino? Pirkite knygą ŽIEMOS SAULĖGRĮŽA
ir pasimėgaukite šia istorija iki pabaigos.

JAUSMŲ KLASIKA

*Jaudinantis romanas apie netektį
ir gydančią meilės galią.*

Elfrida Fips yra patenkinta savo naujuoju gyvenimu gražiamame Hampšyro miestelyje. Ji turi mažą kotedžą, ištikimą šunį Horacijų ir mėgaujasi kaimynų Blandelių, ypač Oskaro, draugyste. Moteris viliasi, kad jos gyvenime draugystė ir nepriklausomybė eis petys petin. Tačiau nenumatyta tragedija sutrikdo Elfridos ramybę: Oskaro žmona ir dukra žūva per siaubingą automobilio avariją, o jis tampa benamiu, posūniams pareiškus pretenzijas į mirusios motinos palikimą.

Oskaras ir Elfrida prieglobstį randa Škotijoje, vijokliais apaugusiame name, kuris tarsi magnetas pritraukia besiblaškančius ir klajoklius, taip pat ir nelaimingą paauglę. Tai galėtų lemti nelaimę. Tačiau Kalėdų metas paskleidžia savo stebuklingus kerus, o Elfridai ir Oskarui jų gyvenimo vakare žiemos saulėgrįža atneša meilę ir paguodą.

Ilgai lauktas Rosamunde Pilcher sugrįžimas sušildys tiek vyresnių, tiek jaunesnių skaitytojų širdis. „Žiemos saulėgrįža“ – meilės, ištikimybės ir atgimimo romanas.

*„Kriauklių ieškotojų“ autorė parašė dar vieną romaną, kuris
panardins gerbėjus į „jaukią miglą“.*

Publishers Weekly

*Elegantiškas romanas, kuriame atpažįstami du būdingi Rosamunde
Pilcher rašymo bruožai: gebėjimas švelniai, grakščiai perteikti anglišką
gyvenimo būdą ir patraukliai pavaizduoti įdomius žmones, kurių
gyvenimai netikėtai susikerta ir įgauna naujų patirčių.*

RT Book Reviews

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos